

Marsze na rzecz referendum niepodległościowego w Papui Zachodniej

10 maja 2011

INDONEZJA. 2 maja 2011 roku w Papui Zachodniej w Indonezji odbyły się wielotysięczne marsze rdzennych mieszkańców, którzy domagali się rozpisania referendum w sprawie niepodległości znacznej części Nowej Gwinei znajdującej się nadal pod kuratelą rządu indonezyjskiego. Od kiedy w 1962 roku armia indonezyjska nielegalnie wkroczyła do Papui Zachodniej i zapewniła sobie wieloletnią obecność po sfigowanym referendum w 1969 roku, ziemie te nadal znajdują się pod okupacją rządu indonezyjskiego. Od czasu pojawienia się w Papui Zachodniej w latach 60-sześćdziesiątych XX wieku struktur administracji indonezyjskiej z rąk wojska i policji zginęło ponad 100 tysięcy Papuasów – rdzennych mieszkańców tych ziem.

Majowe marsze były koordynowane przez Komitet Narodowy Papui

Zachodniej założony przez Organizację Studentów i Młodzieży, DAP oraz indywidualne osoby: kobiety, duchownych i wielu innych. Największa z nich odbyła się w największym mieście prowincji Jayapura. Podczas całonocnego marszu demonstranci szli od Sentani, poprzez Waenę i Abepurę aż po stołeczną Jayapurę. Ocenia się, że w pochodzie wzięło udział około 2,5 tysiąca osób eskortowanych i obserwowanych przez 5-6 oddziałów policji z Jayapura oraz 3 jednostki Brimob (mobilnych oddziałów policji). Do dużego marszu doszło także w Manokwari gdzie w pochodzie wzięli udział lokalni mieszkańcy w tym wielu uczniów. Demonstranci zatrzymali się pod urzędem administracji indonezyjskiej gdzie padły otwarte pytania o więźniów zatrzymanych 14 grudnia 2010 roku (Melkianusa Blaskedita oraz pięciu innych), którzy już od 4 miesięcy są przetrzymywani w lokalnym areszcie tylko za to, że ośmielili się wywiesić flagę niepodległościową.

Dzień przed marszem opublikowano petycję za pośrednictwem której mieszkańcy Papui Zachodniej ponownie będą apelować o rozpisanie referendum. Czytamy w niej między innymi:

1. My rdzenni mieszkańcy Papui Zachodniej nigdy nie zaakceptowaliśmy jednolitej Republiki

Indonezji okupującej terytorium Papui Zachodniej.

2. Proces włączania Papui Zachodniej pod rządy Republiki Indonezji był prowadzony w latach 1963-1969 przy współpracy Indonezji, Stanów Zjednoczonych, Holandii oraz ONZ: złamano normy i zasady prawa międzynarodowego. My jako właściciele Papui Zachodniej nie byliśmy zaangażowani w spotkania i umowy międzynarodowe, które zaważyły na statusie politycznym naszego regionu.

3. Jednostronna umowa została zawarta i w pełni wdrożona przez ONZ, Indonezję i Holandię w ramach Aktu Wolnego Wyboru w 1969 roku podczas którego mieszkańcom Papui Zachodniej nigdy nie zostało przyznane prawo do głosowania (na podstawowej zasadzie „jeden człowiek, jeden głos”). Podczas Aktu Wolnego Wyboru głos otrzymało 1025 przedstawicieli mianowanych przez Indonezję i Stany Zjednoczone. Jest to naruszeniem naszych praw politycznych.

4. Podczas indonezyjskich operacji wojskowych trwających od 1963 roku zginęło bardzo wielu rdzennych mieszkańców Papui Zachodniej.

5. Rządy indonezyjskie zastraszały, terroryzowały, więziły i zabijały mieszkańców Papui Zachodniej, którzy walczyli o swoje prawa oraz suwerenność narodu Papui Zachodniej.

6. Autonomia nie jest rozwiązaniem, które zakończy problemy w Papui Zachodniej ponieważ rdzenna ludność Papui Zachodniej nigdy nie zatwierdziła specjalnej autonomii dla Papui Zachodniej oraz innych programów forsowanych przez indonezyjską administrację.

Opracowanie dla „Wolnych Mediów”: Damian Żuchowski

Zdjęcia: Narodowy Komitet Papui Zachodniej

Na podstawie: westpapuamedia.info